

Hồi 9

Thần Bí Khôn Lường

Kim Ngang Tiều ngậy người nhìn theo, rồi đứng ngơ ngẩn một mình. Tay chàng vẫn còn cầm chiếc hộp ngọc nhỏ, lúc đó thật tình chàng muốn mở ra coi xem trong đó có vật gì?

Nhưng mặc dầu Thôi Ngọc Linh không có mặt, chàng cũng không muốn làm trái lời nàng dặn bảo. Chàng cầm chiếc hộp ngắm nghía một hồi, rồi bỏ vào ngực áo cất đi.

Lúc này trong lòng Kim Ngang Tiều đầy nổi nghi hoặc.

Lời nói của Thôi Ngọc Linh rõ rệt đã chứng tỏ nàng có chút gì quan hệ với Cầu Hồn Bang. Nếu không làm sao Cầu Hồn Bang chủ một khi trông thấy vật mà nàng đưa cho chàng, lập tức sẽ tha chàng và không giết chàng nữa.

Song do, nếu cho rằng một thiếu nữ như Thôi Ngọc Linh có quan hệ với Cầu Hồn Bang thì thật đó là một việc không thể tưởng tượng được.

Lại còn một vấn đề nữa làm Kim Ngang Tiều thắc mắc hết sức. Đó là lai lịch hai chị em họ Thôi.

Kim Ngang Tiều nhớ đến lời dặn dò tha thiết của Thôi Ngọc Linh, chàng càng băn khoăn hơn, tự hỏi Thôi Ngọc Hoàn là cô gái xinh đẹp mỹ lệ như thế đối với mình có vẻ có nhiều cảm tình, làm sao nàng có thể là người hung ác, muốn hãm hại mình cho được?

Biết bao câu hỏi quay cuồng trong đầu óc Kim Ngang Tiều lúc đó, rối rắm như sợi tơ vò, khiến chàng không sao lần mối cỏi mở cho được.

Lúc bấy giờ tiếng tụng kinh của Bách Trượng thiền sư vẫn từ phía núi xa vắng tới, như thể cuộc giao đấu giữa Thiền sư và Thôi Ngọc Hoàn vẫn còn tiếp tục. Tiếng tụng kinh của Thiền sư mỗi lúc một cao hơn, sang sáng như tiếng chuông vang dội cả một miền núi rừng hiểm trở.

Kim Ngang Tiều lắng tai nghe, nhận thấy chỗ chàng đứng ít ra cũng cách xa nơi tụng kinh đến hơn mười dặm.

Tuy xa như vậy, tiếng tụng kinh của Bách Trượng thiền sư vẫn có mãnh lực ghê người, khiến bất cứ ai nghe thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Song do, giữa những tiếng tụng kinh đó còn chen lẫn những tiếng rú ghê gớm, thanh âm vang lên rùng rợn tựa hồ như một con mãnh hổ đang mắc bẫy tìm đường thoát.

Kim Ngang Tiều nghe thấy những tiếng rú thánh thoát đó, tim chàng bỗng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chàng hồi hộp vô cùng. Chàng biết tiếng rú đó chính là tiếng của Thôi Ngọc Hoàn đang giao đấu với Bách Trượng thiền sư.

Tại sao nàng phải rú lên những tiếng quái dị như vậy? Phải chăng nàng sắp bị thua?

Kim Ngang Tiều còn đang phân vân tự hỏi như vậy thì đột nhiên chàng thấy tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn có vẻ như xa dần, mỗi lúc một nhỏ hơn. Chàng biết ngay là Thôi Ngọc Hoàn vừa bỏ chạy, vừa chạy vừa rú lên như vậy. Chẳng bao lâu tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn biến mất hẳn.

Sau khi tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn im bật, thì tiếng tụng kinh của Bách Trượng thiền sư cũng ngừng luôn. Trong sơn cốc, tứ bề lại tĩnh mịch như cũ. Trận đấu giữa Bách Trượng thiền sư và Thôi Ngọc Hoàn đã chấm dứt.

Kim Ngang Tiều không biết kết quả trận đấu ra sao, nhưng nghe tiếng rú của Thôi Ngọc Hoàn chàng đoán cô gái đã bị thua và bỏ chạy. Không hiểu nàng có bị thương hay không? Chàng băn khoăn tự hỏi như vậy.

Tuy nhiên lúc này chàng còn có một vấn đề khác đáng quan tâm hơn. Chàng biết sau khi Thôi Ngọc Hoàn bỏ chạy, Bách Trượng thiền sư tất nhiên sẽ tìm đến chỗ chàng để bắt chàng đem về chùa Thiên Phật.

Trong tâm trí Kim Ngang Tiều lúc đó, chỉ có một niềm mong mỏi là được cùng ở với Thôi Ngọc Hoàn một chỗ.

Tuy nhiên mỗi lúc tưởng đến Thôi Ngọc Hoàn, chàng lại nhớ lại những lời căn dặn của Thôi Ngọc Linh, thành thử chàng do dự, không biết phải làm thế nào? Dẫu sao, chàng cũng không muốn để Bách Trượng thiền sư tìm thấy chàng để bắt chàng giam hãm tại Thiên Phật tự như cũ.

Vì vậy, Kim Ngang Tiều vội vã lần theo đường núi, đi sâu mãi vào trong khu núi non hiểm trở của rặng núi Nga Mi. Chàng đã tính thăm: Ta đi liều, dù gặp Thôi Ngọc Linh hay Thôi Ngọc Hoàn, chẳng qua do là số trời định đoạt. Ta cứ để mặc cho tạo hóa an bài.

oOo

LẠC TRONG MIỀN NÚI

Kim Ngang Tiều bước liều đi như vậy, bất chấp phương hướng, thành thử bất tri bất giác, chàng lạc lõng trong miền núi suốt trong ba ngày ba đêm liền.

Trong ba ngày đêm đó, chàng một thân, một mình mò mẫm trong khu núi hết sức hiểm trở, có lẽ từ xưa đến nay chưa hề có ai đi đến bao giờ.

Trong thời gian ba ngày đó, thần trí Kim Ngang Tiều đã hỗn loạn đến cực điểm.

Luôn luôn chàng mơ tưởng đến khuôn mặt mỹ lệ của Thôi Ngọc Hoàn. Mỗi lúc chàng nhắm mắt, khuôn mặt tươi như hoa của nàng lại hiện ra, hoặc chàng ngửa đầu lên nhìn trời xanh cao thẳm, khuôn mặt đó như bóng ma lại lớn vồn trước mắt chàng.

Kim Ngang Tiều đã bị sắc đẹp của Thôi Ngọc Hoàn mê hoặc mất rồi. Chàng trở thành một người si tình, mắc bệnh tương tư, không lúc nào không tưởng nhớ đến người yêu.

Đến ngày thứ tư, thì sự mê si của Kim Ngang Tiều lại nặng thêm một bậc nữa. Bất cứ chàng nhìn vào đâu, chàng cũng tưởng tượng thấy Thôi Ngọc Hoàn.

Lúc này, thì những lời căn dặn của Thôi Ngọc Linh chẳng còn hiệu lực gì nữa. Kim Ngang Tiều chẳng những không tin lời nói của Thôi Ngọc Linh mà còn cho rằng những lời khuyên đó lỗ bịch, tức cười.

Chàng làm sao tin được Thôi Ngọc Hoàn có thể hại chàng? Chàng nhớ lại từng lời nói, từng cử chỉ của Ngọc Hoàn và lại càng tin tưởng: Ngọc Hoàn có tình với chàng, yêu chàng, không khi nào hại chàng hay ghét chàng.

Thôi Ngọc Hoàn võ công cao cường ghê gớm như vậy, nếu nàng muốn giết chàng thì có khó gì?

Nàng chỉ việc giơ tay là chàng chết ngay, việc gì còn phải giả bộ yêu đương chàng mới có thể hại chàng.

Kim Ngang Tiều suy tính như vậy nên chàng càng thấy lời nói của Thôi Ngọc Linh là vô lý. Chàng tìm được sự giải đáp thắc mắc đó, nên trong lòng hết sức mừng rỡ khoan khoái.

Sang đến ngày thứ tư, Kim Ngang Tiều thấy nhớ Thôi Ngọc Hoàn quá đổi, chàng liền nghĩ đến việc đi tìm nàng.

Kim Ngang Tiều đoán nàng vẫn còn quanh quẩn ở gần Thiên Phật tự chằng định đi về phía đó để tìm nàng. Song do, đến lúc nhận định phương hướng chằng mới giật mình lo ngại.

Thì ra trong mấy ngày qua, đi lang thang vô định, chằng đã quên hẳn hướng đi. Chùa Thiên Phật phía nào, lúc này chằng không thể nào nhận định được nữa.

Vả lại, miền núi này trùng điệp hiểm trở, chằng đã quên cả đường cũ, dù muốn trở lại thung lũng lúc đầu cũng khó tìm ra lối đi.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh một hồi, đành liều bước đi theo một hướng mà chằng phỏng đoán là đi về chùa Thiên Phật. Nhưng sau đó, chằng đi một nửa ngày trời, quang cảnh mỗi lúc càng thấy lạ hơn, chằng biết rằng mình đã lạc mất lối đi rồi.

Kim Ngang Tiều lo ngại, nhưng không biết làm thế nào, đành tiếp tục đi nữa.

Lát sau, chằng đi tới một khúc núi cao ngất trời và trước mặt chằng là một khe núi rất quái dị. Đó là một kẽ núi rất hẹp, hai bên là hai sườn núi dựng đứng và thẳng tắp như hai bờ tường. Khe núi chạy dài mãi, không nhìn thấy sang bên kia được.

Kim Ngang Tiều ngơ ngẩn hồi lâu. Sau chằng nghĩ thầm:

- "Biết đâu ở đầu khe núi ở bên kia, chẳng có đường lớn có người qua lại? Ta hãy thử đi vào khe núi này xem sao?"

Nghĩ đoạn chằng thực hành luôn ý định. Kim Ngang Tiều rảo bước đi thẳng vào khe núi, càng vào bên trong chằng càng thấy lạ lùng. Khe núi chỉ rộng độ hai trượng, nhưng hai bên sườn núi cao đến mấy chục trượng, ngẩng đầu lên chỉ thấy một khe hở dài với nền trời xanh thẳm, tựa hồ như chằng đang ở đáy giếng nhìn lên.

Đi liền trong một tiếng đồng hồ, Kim Ngang Tiều vẫn chưa đi hết khe núi đó. Nhìn về phía trước, chỉ thấy lò mờ chút ánh sáng nhưng vẫn chưa thấy đầu bên kia.

Kim Ngang Tiều e ngại, không biết có nên tiếp tục đi nữa hay quay trở về, vì lúc đó chằng đã thấy nản lòng rồi.

Giữa lúc chằng đang do dự, bỗng nhiên từ đầu khe núi phía trước mặt chằng có tiếng hổ gầm vang lại...

Trong một vùng núi hoang vu hiểm trở như thế này, có tiếng hổ gầm là chuyện thường, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Song do, tiếng hổ gầm vừa dứt, thì một chuỗi cười ròn khanh khách tiếp theo liền, tiếng cười thập phần thanh thú, rõ ràng là tiếng cười của một thiếu nữ.

Vừa nghe thấy tiếng cười đó, Kim Ngang Tiều đã đứng sững, tim chàng đập loạn trong lồng ngực. Vì chàng đã nhận rõ tiếng cười đó rất quen thuộc. Đó là tiếng cười của Thôi Ngọc Hoàn, người chàng đang tưởng nhớ say mê.

Kim Ngang Tiều đã định lên tiếng gọi Thôi Ngọc Hoàn để nàng biết chàng đang ở trong khe núi này. Chàng hy vọng khe núi nhỏ hẹp, nên tuy ở xa, tiếng của chàng cũng có thể vọng đến tai Thôi Ngọc Hoàn ở đầu khe núi.

oOo

GẶP LẠI HỒ MA PHẠM HỒNG

Kim Ngang Tiều chưa kịp mở mắt thì từ phía đầu khe núi, chợt có tiếng một người đàn ông, kêu rú lên một cách mừng rỡ:

- Đây rồi! Đây rồi!

Giọng nói đó ồ ồ, vang lên trong khe núi, Kim Ngang Tiều sửng sốt, nhận thấy chính là tiếng nói của Hồ Ma Phạm Hồng. Chàng nhận rõ tiếng hân hoan, hơn nữa có tiếng hồ gầm vừa rồi nên chàng tin rằng chàng đã không lầm. Hồ Ma Phạm Hồng quả đã có mặt tại nơi đây.

Kim Ngang Tiều nhớ lại cách đây ít lâu, chàng đã chứng kiến Cầu Hồn Bang chủ thân phục Hồ Ma Phạm Hồng, rồi Hồ Ma Phạm Hồng chịu gia nhập Cầu Hồn Bang, làm thuộc hạ cho Cầu Hồn Bang chủ.

Giờ đây, chàng thấy tên ma đầu Phạm Hồng ở cùng một chỗ với Thôi Ngọc Hoàn, làm sao chàng không khỏi kinh hoàng cho cô gái.

Thôi Ngọc Hoàn có liên hệ với chàng, nếu bọn Cầu Hồn Bang biết rõ chuyện đó tất nhiên chúng sẽ hại nàng. Thôi Ngọc Hoàn tuy có võ công cao cường, nhưng dẫu sao nàng cũng là cô gái thơ ngây, làm sao thoát khỏi gian kế của một bọn người độc ác như bọn Cầu Hồn Bang? Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiều kinh hoàng, chàng cảm thấy có bốn phận cứu nàng, mách bảo cho nàng khỏi phạm bẫy của tên Hồ Ma Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiều liền tung mình chạy thẳng về phía trước để tới đầu khe núi.

Chàng chạy được mấy trượng, đột nhiên lại thấy tiếng nói của Thôi Ngọc Hoàn từ phía trước vọng lại.

- Đứng rồi! Chắc hẳn là ở chỗ này. Người đứng canh ở phía ngoài, để ta vào trong xem sao?

Kim Ngang Tiều nghe thấy lời nói đó, bất giác kinh hoàng thất sắc.

Lời nói đó chứng tỏ rõ rệt là Thôi Ngọc Hoàn và Hồ Ma Phạm Hồng không phải ở trong trạng thái thù nghịch. Có lẽ nàng đã quen hẳn từ lâu rồi.

Một ý nghĩ thoáng qua óc Kim Ngang Tiều, làm chàng choáng váng. Phải chăng Thôi Ngọc Hoàn cũng là một cao thủ trong Câu Hồn Bang?

Nhưng Kim Ngang Tiều gạt bỏ ngay ý nghĩ đó. Chàng không thể nào tin được một người con gái đẹp để như Thôi Ngọc Hoàn lại có thể làm tay sai cho một bang hội tàn ác như vậy.

Chàng cho rằng Thôi Ngọc Hoàn đã quen Hồ Ma Phạm Hồng từ trước, dĩ nhiên nàng không hay biết việc Phạm Hồng mới đây đã gia nhập Câu Hồn Bang. Nếu vậy, nàng có thể bị nguy hiểm vì Câu Hồn Bang sẽ ra lệnh cho Phạm Hồng sát hại nàng.

Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó trong lòng nóng như lửa đốt. Chàng càng ra sức chạy mau hơn để kịp đến cứu người yêu. Chạy được hơn mười trượng nữa, chàng thấy đã đến đầu khe núi là một con đường nhỏ ngay trên sườn núi.

Tới đầu khe núi, Kim Ngang Tiều ngưng lại và nhìn bên ngoài. Chàng thấy ngay Hồ Ma Phạm Hồng đang đứng ở giữa con đường đó. Dưới chân Phạm Hồng có một con hổ đen to lớn nằm phục.

Lúc Kim Ngang Tiều chạy đến đầu khe núi ra ngoài thì Hồ Ma Phạm Hồng đang quay lưng lại phía chàng, bởi vậy hẳn chưa trông thấy chàng.

Kim Ngang Tiều dừng lại, thận trọng đứng nép sau một tảng đá lớn để quan sát tình hình.

Chàng thấy Hồ Ma Phạm Hồng đứng bên sườn núi và ngay bên cạnh hẳn có một cửa động, trông bên trong đen ngòm như thể động đó sâu lắm.

Song có điều ngạc nhiên nhất là bên cửa động đó có một bàn tay khổng lồ bằng đá trắng, cao đến hai trượng.

Bàn tay đá này cũng giống như những bàn tay đá mà chàng đã nhìn thấy trên đỉnh núi ở bên Thiên trúc cốc, lúc chàng gặp mặt cô gái Thôi Ngọc Linh.

Những bàn tay đá chàng thấy trên đỉnh núi trước đây đều có hình thức khác nhau, ngón cao ngón đuôi, không bàn tay nào giống bàn tay nào.

Còn bàn tay đá chàng thấy lúc này lại khác hẳn. Ngón tay chỗ của bàn tay này chỗ thẳng vào cửa động như chỉ đường.

Nhưng Kim Ngang Tiều còn mãi lo chuyện khác. Chàng nóng ruột vô cùng vì thấy ở bên trong cửa hang chỉ có một mình Hồ Ma Phạm Hồng với con hổ của hắn. Còn Thôi Ngọc Hoàn thì không thấy hình bóng nàng đâu hết.

Kim Ngang Tiều ngấm nhìn một lát, rồi vì quá lo lắng cho số mệnh của Thôi Ngọc Hoàn, chàng không chịu được nữa, liền nhảy xổ ra, miệng quát hỏi:

- Nàng ở đâu?

Phạm Hồng không thể nào ngờ rằng ở một nơi núi non hoang vu hiểm trở này lại có người bất ngờ xuất hiện.

Bởi thế hắn vội quay lại, trên vẻ mặt hiện rõ kinh hoàng.

Kim Ngang Tiều nhảy tới bên hắn và hỏi tiếp:

- Nàng ở chỗ nào?

Phạm Hồng đã nhìn rõ Kim Ngang Tiều, mắt hắn bỗng sáng quắc lên và buông ra một tiếng cười quái gở:

- Ha! Té ra là nhà ngươi!

Kim Ngang Tiều thấy Phạm Hồng nói như vậy, chàng thấy chột dạ thẳm: - "Làm sao hắn nhận được ra chàng?"

Dẫu sao, lúc này vì quá quan tâm đến Thôi Ngọc Hoàn nên chàng thấy can đảm phi thường, chẳng coi Phạm Hồng vào đâu hết.

Chàng quát lớn:

- Phải ta thì sao? Còn nàng đâu?

Phạm Hồng lạnh lùng hỏi lại:

- Ngươi hỏi ai ở đâu?

Hắn nói chưa dứt lời, cánh tay hắn đã vung lên, năm ngón tay như năm móc sắt xòe ra, hắn xử một chiêu Ngạ Hồ Tầm Dương, nhắm thẳng đầu vai Kim Ngang Tiều vỗ tới.

Chiều đó vừa nhanh vừa hiểm ác, Kim Ngang Tiều bất ngờ, không kịp đề phòng, nên chàng không sao tránh được. Sự thật ngay dù chàng có đề phòng trước và dù chàng có đứng

cách xa độ một trượng, chàng không thể nào né tránh hay đỡ gạt một chiêu số quá thần tốc và kỳ diệu như thế.

Trong khoảng chớp mắt, nhanh như điện xẹt, chỉ nghe soạt một tiếng, năm ngón tay của Hồ Ma Phạm Hồng đã vồ đúng vào bả vai Kim Ngang Tiều và siết chặt như gọng kềm vào vai chàng, khiến chàng đau đớn vô cùng tưởng đến gãy xương.

Nhưng Kim Ngang Tiều cũng không thiết đến sự đau đớn đó, chàng nghiêng rặng chịu đựng và đáp:

- Ta hỏi Thôi Ngọc Hoàn cô nương.

Hồ Ma Phạm Hồng nghe nói đến Thôi Ngọc Hoàn, thân hình hấn bỗng rung chuyển như thể hấn lấy làm kinh ngạc hết sức.

Bộ mặt của Phạm Hồng thường ngày đã dữ tợn và xấu xa vô cùng, lúc này hấn nhăn nhó kinh ngạc, trông lại càng khó coi hơn.

Vừa rồi, hấn chợt nhìn thấy Kim Ngang Tiều, đôi mắt hấn đã long lên sòng sọc, nét mặt hung dữ, sát khí đằng đằng như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Vậy mà lúc này, vừa nghe thấy Kim Ngang Tiều hỏi đến Thôi Ngọc Hoàn, bộ mặt của Phạm Hồng bỗng có vẻ ngạc nhiên, rồi ngay sau đó, biến đổi thành một vẻ rất tức cười, như thể hấn muốn lấy lại vẻ mặt hòa nhã tươi cười với chàng, nhưng hấn không thể nào thay đổi nét mau lẹ theo ý muốn, thành thử bộ mặt của hấn nửa cười nửa mỉa, trông quái gở vô cùng.

Kim Ngang Tiều thấy vẻ mặt của Phạm Hồng biến đổi như vậy, chàng lấy làm lạ, không hiểu vì sao tên ma đầu hung dữ này lại muốn làm lành với chàng? Rồi thì chàng chỉ kịp thốt ra một lời?

- Nàng...

Hồ Ma Phạm Hồng gượng cười dịu giọng hỏi:

- Người... người quen biết Thôi Ngọc Hoàn cô nương?

Kim Ngang Tiều đáp:

- Tự nhiên là ta quen. Nếu không làm sao ta phải mạo hiểm đến cứu nàng?

Phạm Hồng ngây người ra kinh ngạc, hấn thốt ra "A" đầy vẻ lạ lùng, rồi buông tay ra khỏi vai chàng.

Thái độ của hấn càng làm cho Kim Ngang Tiều khó hiểu.

Chợt chàng lại thấy Hồ Ma Phạm Hồng nói:

- Thôi cô nương tiến vào trong động này rồi.

oOo

TRONG ĐỘNG BÍ MẬT

Trong lúc vội vàng, Kim Ngang Tiều không kịp hỏi Hồ Ma Phạm Hồng xem giữa hắn và Thôi Ngọc Hoàn có mối quan hệ như thế nào và tại sao hắn và nàng đến chỗ này. Chàng cũng không kịp tìm hiểu nguyên nhân tại sao Hồ Ma Phạm Hồng vừa nghe thấy chàng nói có quen biết Thôi Ngọc Hoàn, hắn đã vội vã buông chàng ra và không dám tấn công chàng nữa.

Vì quá lo cho Thôi Ngọc Hoàn, nên Kim Ngang Tiều vừa thấy bảo Thôi Ngọc Hoàn đi vào trong động, liền đoán ngay rằng có lẽ Thôi Ngọc Hoàn bị Phạm Hồng cưỡng bách phải vào đó.

Chàng tin rằng Thôi Ngọc Hoàn đang bị nguy hiểm khó khăn, chàng không muốn hỏi han lời thôi mất thời giờ. Lúc này cứu Thôi Ngọc Hoàn là cấp bách nhất.

Bởi thế, Kim Ngang Tiều chẳng nghĩ ngợi gì hơn, vội vã tung thân nhảy vọt vào trong động và chạy sâu vào bên trong.

Vừa chạy, chàng vừa lớn tiếng gọi:

- Thôi cô nương! Thôi cô nương!

Trong sơn động tối om như mực, giơ tay ra trước mặt không nhìn thấy rõ năm ngón tay.

Tiếng gọi của Kim Ngang Tiều rất lớn, động lại sâu rộng nên tiếng gọi của chàng vừa dứt, lập tức có tiếng gọi ỹ hệt ầm ầm vang lại. Đó là tiếng vang từ tứ bề dồn dập đưa lại, ầm ầm một lúc lâu mới hết, khiến chàng có cảm tưởng như trong động có cả chục người lên tiếng nhái lời kêu gọi của chàng.

Kim Ngang Tiều bất chấp, tứ phía tối đen chẳng thấy rõ vật gì cứ cắm đầu chạy thẳng mãi vào bên trong.

Chàng chạy được bốn hay năm trượng thì thấy xung quanh hoàn toàn tối đen như hũ nút.

Chàng đã định dừng bước để lấy đá lửa và mồi ở trong túi ra, châm thành một mồi lửa để soi.

Không ngờ, chàng chưa kịp dừng bước thì đột nhiên chàng cảm thấy từ phía trước mặt chàng có một luồng kinh lực đẩy tới.

Luồng kinh lực đó mãnh liệt ghê gớm, nhưng tuyệt nhiên không một tiếng động, mỗi lúc một tăng cường, đẩy vào người Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều nhanh trí, biết là có sự chẳng lành, vội vã né tránh, hầu bước sang một bên. Song do luồng kinh lực đó như tỏa rộng ra, khiến chàng né tránh cũng không được, rút cuộc bị luồng kinh lực đó cuốn lấy như gió lốc, thân hình chàng bị đẩy lùi lại tới ba bốn thước, không sao cưỡng lại được.

Sức đẩy đó mạnh đến nỗi làm lưng chàng đập vào vách đá một cái như trời giáng, suýt nữa làm Kim Ngang Tiều ngất xỉu.

Nhưng giữa lúc ấy, tai chàng nghe thấy một tiếng quát, tiếng nói lạnh lạnh của một cô gái:

- Kẻ nào định làm trò gì đó?

Kim Ngang Tiều đang lảo đảo muốn té xỉu, chợt nghe thấy tiếng quát đó, chàng mừng rỡ, tỉnh hẳn lại. Vì chàng đã nhận ra đó chính là tiếng của Thôi Ngọc Hoàn.

Chàng cố nhịn đau ở lưng, đứng thẳng người lên và vội vã đáp:

- Thôi cô nương, tôi đây!

Thôi Ngọc Hoàn lớn tiếng thét:

- Người là ai?

Kim Ngang Tiều nói:

- Tôi là Kim Ngang Tiều, mấy hôm trước được cô nương cứu thoát ra khỏi Thiên Phật tự, cô nương quên rồi sao?

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn đột nhiên dịu dàng, khác hẳn với giọng quát tháo dữ dằn vừa rồi.

- A, té ra là Kim công tử đó ư? Làm sao công tử biết đến chỗ này? Thật kỳ lạ quá!

Kim Ngang Tiều hỏi:

- Thôi cô nương, cô nương vào trong sơn động tối om như thế này để làm gì vậy?

Lúc này được nói chuyện với Thôi Ngọc Hoàn, Kim Ngang Tiều thấy trong lòng khoan khoái vô cùng, mặc dầu chàng chưa thấy nàng đâu hết.

Nghe theo giọng nói của nàng, chàng đoán nàng còn đứng cách xa chàng đến hai trượng.

Kim Ngang Tiều một mặt hỏi chuyện, một mặt thò tay vào túi áo lấy hai cục đá lửa ra cầm tay. Chàng tìm được cả một sợi bụi nhùi nhỏ, định đánh lửa đốt lên soi sáng.

Chàng vừa cầm hai cục đá lửa chạm vào nhau nghe lóc cóc, thì Thôi Ngọc Hoàn vội vã lớn tiếng:

- Công tử làm gì thế? Chớ có đốt lửa đấy!

Nhưng Thôi Ngọc Hoàn nói chưa được nửa câu thì tay Kim Ngang Tiều đã đánh hai cục đá lửa đó vào nhau rồi.

Người trong võ lâm thường phải dùng đến đá lửa luôn nên rất quen thuộc phương pháp đánh đá vào nhau cho nảy lửa. Hơn nữa các loại đá lửa sử dụng trong võ lâm, không phải là loại đá thường, mà là một thứ đá đặc biệt, chế tạo bằng nhiều chất dẫn hòa, theo một phương pháp bí mật.

Kim Ngang Tiều vừa cầm hai cục đá lửa đánh vào nhau, lập tức một tia lửa lóe ra.

Chính giữa lúc ấy, tai chàng nghe thấy tiếng Thôi Ngọc Hoàn bảo chớ đánh lửa lên.

Nhưng lời nói của nàng không kịp, vì tia lửa đã bật lên rồi.

Tia lửa bật lên châm ngay vào môi. Đồng thời Kim Ngang Tiều đưa mắt nhìn về phía có tiếng Thôi Ngọc Hoàn vừa phát ra.

Song do, đang lúc tối, tia lửa vừa bật sáng quắc, Kim Ngang Tiều chợt thấy hoa mắt, rồi không nhìn rõ vật gì nữa.

Thật lạ lùng, Kim Ngang Tiều tưởng mình vì hoa mắt vì ánh sáng, nhưng không phải. Bởi vì sau khi hoa mắt, chàng thấy hình như có một bức màn đen chợt chụp vào mắt chàng.

Lúc tia lửa vừa lóe lên, chàng thấy ánh sáng thực rực rỡ, khác hẳn ngọn lửa thường của đá lửa hay môi lửa. Ánh sáng đó như thể mặt trời chói lọi hiện ra trước mắt chàng. Tia sáng mãnh liệt đến nỗi hai mắt Kim Ngang Tiều cảm thấy nhức buốt, chịu không nổi. Chàng phải nhắm mắt lại.

Mọi việc xảy ra trong khoảng chớp mắt.

Đến lúc Kim Ngang Tiều mở mắt ra thì chàng thấy như có một tấm màn che trước, nhìn qua thấy lơ mờ đỏ hồng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau, mắt chàng thấy tối om, tối đen kịt.

Những sự việc đó xảy ra quá mau lẹ, Kim Ngang Tiều chưa kịp hiểu việc gì xảy ra đến cho chàng.

Chàng ngậy người ra một lúc. Đột nhiên đầu ngón tay của chàng nóng bỏng, đau đớn vô cùng. Thì ra mỗi lửa trên tay chàng vẫn cháy và lúc này cháy đến ngón tay chàng.

Kim Ngang Tiều vội vứt mỗi lửa xuống đất.

Nhưng vừa dứt mỗi lửa đi, một ý nghĩ chợt thoáng qua óc chàng, khiến chàng choáng váng như thể có một sức nặng ngàn cân vừa giáng vào đầu chàng. Đồng thời chàng toát mồ hôi, đứng chết lặng.

Nguyên vừa rồi, sau khi đánh đá lửa lên, chàng bị hoa mắt rồi thấy tối đen như mực, tất cả những việc đó không làm chàng chú ý đến lắm, bởi vì chàng đã đi vào trong động tối om từ nãy giờ và nếu mắt chàng thấy tối đen, thì đó cũng chẳng có gì kinh lạ lắm.

Nhưng sau khi bị mỗi lửa cháy đến tay đau rất, chàng phải vứt mỗi lửa đi, chàng mới đột nhiên nghĩ đến một việc: nếu có lửa cháy, tại sao mắt chàng thấy tối đen không trông rõ vật gì?

Hơn nữa lúc nãy mỗi lửa dù bị vứt xuống đất, lửa cũng chưa thể tắt, tại sao chàng không thấy gì hết?

oOo

KIM NGANG TIỀU BỊ MÙ

Kim Ngang Tiều càng nghĩ càng kinh hoảng, cố mở to đôi mắt để nhìn.

Nhưng chàng vẫn không trông thấy gì hết, mắt chàng chỉ thấy một màu đen kịt như mực tàu.

Chàng không muốn tin đó là sự thật, nhưng không tin cũng không được: trước mắt chàng tối đen và không nhìn rõ vật gì hết.

Có lẽ ánh sáng lóe lên quá rực rỡ vừa rồi đã làm mắt chàng hóa mù.

Nghĩ đến đó, Kim Ngang Tiều thấy lạnh toát xương sống, kinh hoảng đến cực độ, chỉ còn biết đứng chết sững như trời trồng.

Giữa lúc ấy, chàng cảm thấy có một bàn tay mềm dịu nắm lấy vai chàng, đồng thời tiếng nói của Thôi Ngọc Hoàn vang lên bên tai chàng:

- Công tử làm sao thế?

Kim Ngang Tiều đau đớn làm sao. Chàng nghẹn ngào nói:

- Tôi... tôi không nhìn thấy gì nữa rồi.

Hai dòng lệ từ từ chảy dài xuống đôi má chàng.

Chàng đã thành một kẻ mù lòa. Còn gì đau đớn cho bằng một người thanh niên như chàng bỗng dung phải chịu cảnh tật nguyền ghê gớm, suốt đời giam hãm trong bóng tối.

Kim Ngang Tiều không phải là kẻ hèn nhát. Chí dũng cảm chàng có thừa, dù gặp hoàn cảnh ngang trái đến đâu, chàng cũng cố gắng chịu đựng. Lúc này chàng không muốn khóc, nhưng giọt lệ vẫn ứa tràn nơi khóe mắt, rồi lăn tã rớt xuống như mưa.

Thôi Ngọc Hoàn lại nói:

- Công tử hãy theo sau tôi, đi ra ngoài xem sao. Không biết chừng vì trong động này tối quá, Công tử không nhìn thấy gì.

Nghe nói thế, Kim Ngang Tiều lại thấy một niềm hy vọng vụt nổi lên trong lòng chàng. Chàng bước theo tiếng chân bước của Thôi Ngọc Hoàn, theo nàng ra ngoài động.

Chàng vẫn không thấy gì, như nhắm mắt đi được trên mười trượng thì Thôi Ngọc Hoàn bỗng dừng bước lại.

Kim Ngang Tiều chợt hiểu... cõi lòng tan nát vì tuyệt vọng, chàng run giọng khẽ hỏi:

- Thôi cô nương, chúng ta đã... đã ra đến ngoài động rồi... phải không?

Thôi Ngọc Hoàn thở dài một tiếng rồi hỏi:

- Kim Công tử vẫn không nhìn thấy gì phải không?

Kim Ngang Tiều chịu đựng đến đó là cùng, không thể gắng gượng hơn được nữa. Chàng đã cố trấn tĩnh, tự an ủi chớ có bi thương quá, vì may ra mắt chàng chỉ bị mờ đi chút ít, ra đến ngoài có ánh sáng ban ngày chàng cũng có thể tạm nhìn được mọi vật.

Những lúc này, hy vọng cuối cùng của chàng cũng tiêu tan nốt.

Nghe thấy Thôi Ngọc Hoàn hỏi chàng như vậy, chàng biết mình đã ra đến bên ngoài động, tức là tới một nơi ánh sáng mặt trời thực sáng sủa rực rỡ rồi, chàng cố giương mắt ra nhìn.

Nhưng hỡi ôi! Mắt chàng hoàn toàn đen tối, đen kịt như lúc ở trong động. Chàng đã mù hẳn rồi!

Sự tuyệt vọng ghê gớm quá, khiến tai chàng ù đi, đầu chàng như bị búa bổ, đồng thời chàng “hự” lên một tiếng, hộc ra một cục máu tươi uất hận, thân hình chàng lao đảo, ngã nhào xuống.

Nhưng chàng chưa kịp té xuống đất thì có bàn tay người đỡ chàng lại.

Kim Ngang Tiều đau khổ nghẹn ngào hỏi:

- Phải Thôi cô nương đó không?

Tiếng Thôi Ngọc Hoàn đáp:

- Phải, chính tôi đây!

Kim Ngang Tiều cố nén uất hận đang đè nặng trên lồng ngực chàng và nói:

- Tôi... tôi chẳng nhìn thấy gì hết.

Thôi Ngọc Hoàn nói:

- Tôi đã đoán trước tình trạng này nên đã bảo Công tử ngay lúc đó.

Kim Ngang Tiều chợt nhớ lại lúc chàng đánh lửa, Thôi Ngọc Hoàn đã lên tiếng bảo chàng đừng đánh, nhưng lúc đó chàng quá vội vàng, thành ra không nghe kịp lời nàng nói và đánh lửa lên nên mới ra nông nỗi này.

Kim Ngang Tiều gượng cười đau khổ:

- Thôi cô nương, cô nương được bình an vô sự, như vậy là tôi yên lòng rồi.

Thôi Ngọc Hoàn dịu dàng ngồi xuống một tảng đá. Mặt nàng lúc đó kề sát mặt chàng, một luồng hương thơm như ngọc lan xông đến mũi Kim Ngang Tiều, khiến chàng tuy đang tuyệt vọng buồn khổ, cũng thấy ngậy ngát hoang mang.

Giọng nói của Thôi Ngọc Hoàn lại nổi lên dịu dàng hết sức:

- Kim Công tử, chàng hãy bình tâm, thiếp với chàng mới quen biết nhau, nhưng cảm tình như thân hữu kỳ cục. Hai mắt chàng tuy mù, nhưng từ nay thiếp quyết không rời chàng nửa bước. Thiếp nguyện suốt đời trông nom săn sóc cho chàng.

Kim Ngang Tiều thật không ngờ. Chàng chết lặng đi vì sung sướng và cảm kích, không sao nói được nên lời.

Mãi lát sau, chàng mới trấn tĩnh được hồi hộp, rung giọng nói:

- Thôi cô nương, nàng hà tất phải khổ lụy vì tôi như thế làm gì? Nàng cứ bỏ mặc tôi, một mình tôi tự lo lấy cũng xong.

Thôi Ngọc Hoàn bồng cúi đầu, áp má nàng vào sát mặt chàng, khiến Kim Ngang Tiều thấy bấn loạn tâm thần, cơ hồ quên cả nỗi khổ bị mù lòa.

Giọng nàng lại thổ thê bên tai chàng:

- Thiếp được ở bên chàng là sự vui sướng nhất trong đời thiếp.

Kim Ngang Tiều cảm động đến ứa nước mắt, tay chàng lần tìm tay nàng rồi nắm chặt lấy:

- Thôi cô nương, nàng... nàng đối với tôi quá tốt. Tôi... tôi...

Thôi Ngọc Hoàn bồng cất tiếng cười lạnh lạnh rồi đổi giọng nói chuyện khác:

- Thôi chàng đừng nói tới chuyện đó nữa. Thiếp muốn hỏi chàng, chàng đến đây làm gì thế này?

Lúc đó Kim Ngang Tiều tự nhủ thầm:

- "Thôi Ngọc Hoàn đối với ta thật quá tốt, nàng tình nguyện trông nom săn sóc cho kẻ mù lòa như ta như vậy, chắc hẳn là nàng đã có một mối tình cực thâm hậu đối với ta."

Nàng cam tâm hy sinh hạnh phúc của đời nàng để theo một kẻ mù lòa, tấm lòng nàng thật cao cả vĩ đại biết bao. Như vậy mình nở lòng nào giấu diếm nàng điều gì.

Vì nghĩ thế, Kim Ngang Tiều liền đem tình thật ra nói cho nàng nghe, từ lúc Thôi Ngọc Linh cứu chàng đem tới một khu thâm cốc, rồi chàng lạc trong vùng núi suốt mấy ngày, mấy đêm như thế, nhất nhất đều thuật lại tường tận, không giấu nàng điều nào.

Trong lúc chàng nói, Thôi Ngọc Hoàn vẫn ngồi sát bên chàng, thỉnh thoảng lại lên tiếng đáp lại, coi bộ thập phần thân thiết.

Dĩ nhiên, Kim Ngang Tiều đã mù cả hai mắt, chàng không thể nào nhìn thấy bộ mặt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn lúc này biến đổi ghê gớm.

Vẻ đẹp vẫn còn, nhưng tà khí và vẻ hung ác sát khí mỗi lúc một hiện rõ.

Đến lúc Kim Ngang Tiều thuật lại xong câu chuyện, thì vẻ mặt của Thôi Ngọc Hoàn đã biến đổi đến độ cùng cực, bao nhiêu yêu khí đều lộ liễu, khiến ai trông thấy cũng phải ghê.

Ngay cả đến con người hung tàn bạo ngược như Hồ Ma Phạm Hồng, cũng không dám nhìn mặt nàng lúc đó.

Hồ Ma Phạm Hồng từ lúc đầu vẫn y theo lời Thôi Ngọc Hoàn, đứng ở ngoài cửa động. Lúc Thôi Ngọc Hoàn dìu Kim Ngang Tiều từ động bước ra, hắn vẫn còn đó, nhưng vì hắn không lên tiếng, nên Kim Ngang Tiều không biết.

Sau khi Kim Ngang Tiều thuật chuyện xong. Thôi Ngọc Hoàn liền giơ tay ra hiệu với Phạm Hồng, đoạn dùng ngón tay chỉ về phía xa.

Phạm Hồng hiểu ý, liền nhẹ nhàng dắt con hổ đen rời khỏi nơi đó đi mất. Kim Ngang Tiều bị mù, làm sao có thể biết những việc đó?

Chàng cũng không thể nào hiểu được rằng Thôi Ngọc Hoàn đã ra lệnh cho Phạm Hồng phải đi ngay vào vùng núi quanh đó để truy tìm cho bằng được Thôi Ngọc Linh đem về đây cho nàng.

oOo

SỰ BÍ MẬT TRONG VĨNH DẠ ĐỘNG

Hồ Ma Phạm Hồng vừa đi khỏi, Thôi Ngọc Hoàn lại dùng giọng cực kỳ dịu dàng êm ái hỏi Kim Ngang Tiều.

- Kim lang, chàng có tin những lời Ngọc Linh nói với chàng không?

Kim Ngang Tiều không do dự đáp ngay:

- Nếu tôi tin lời đó, làm sao tôi còn thuật lại cho nàng nghe?

Thôi Ngọc Hoàn thở dài tỏ vẻ buồn bã lắm:

- Ngọc Linh là em ruột thiếp, nhưng nó là đứa con gái vô cùng xấu nết. Nó có tật ghen ghét đố kỵ, thấy thiếp quen được một vị thiếu niên anh hùng như chàng, trong lòng nó tức tối lắm dò... Kim lang, nếu nói về tướng, nhân phẩm, Ngọc Linh nó còn hơn thiếp nhiều. Nếu...

nếu chàng thấy chán thiếp, thiếp sẽ bảo nó ở bên chàng, săn sóc cho chàng. Như vậy có được không... chàng?

Kim Ngang Tiều nghe nói như vậy, bất giác cuống cuống lo sợ. Hai tay chàng vội nắm chặt lấy vạt áo Thôi Ngọc Hoàn như sợ nàng giận dỗi bỏ đi mất.

Chàng vội vàng nói:

- Ngọc Hoàn, nàng nói gì... lạ vậy? Tôi... tôi đâu có.

Kim Ngang Tiều chưa nói dứt lời, thì Thôi Ngọc Hoàn cất giọng cực kỳ u oán:

- Kim lang, một người như thiếp đâu có xứng đáng với chàng? Chỉ có Ngọc Linh họa may mới xứng đáng. Vì chàng, thiếp đành hy sinh...

Kim Ngang Tiều cảm kích đến nỗi ứa lệ ròn ròn. Chàng run giọng tha thiết nói:

- Ngọc Hoàn nàng hỏi, tôi chỉ là một kẻ mù lòa tàn tật, vậy mà tôi được nàng đoái hoài đến như thế này, tôi thật cảm kích không biết thế nào mà nói. Nàng chớ có nói đến Ngọc Linh nữa, nếu nàng còn nói đến cô ta nữa, tôi thà chết phút đi cho rồi!

Thôi Ngọc Hoàn khẽ nở nụ cười kín đáo, trong lòng nàng thích thú đến cùng cực. Nhưng nàng vẫn lặng im.

Kim Ngang Tiều ngừng một lát, rồi lại hỏi:

- Ngọc Hoàn nàng đến đây cùng với Hồ Ma Phạm Hồng làm gì vậy? Phạm Hồng vừa gia nhập Câu Hồn Bang, nàng có biết không?

Thôi Ngọc Hoàn làm bộ hết sức ngạc nhiên, kêu thất thanh lên:

- Chàng bảo sao? Hắn đã gia nhập Câu Hồn Bang? Nào thiếp có biết đâu?

Kim Ngang Tiều liền thuật lại hồi trước đây, chàng tình cờ nấp sau tảng đá, được chứng kiến Câu Hồn Bang chủ thu phục Hồ Ma Phạm Hồng, rồi sau Phạm Hồng chịu khuất phục gia nhập Câu Hồn Bang.

Thôi Ngọc Hoàn nghe xong, liền cười nói:

- Té ra Phạm Hồng là một kẻ xấu xa như vậy đó. Nhưng thôi, bây giờ hắn đã cao chạy xa bay rồi, chúng ta chẳng cần truy cứu đến việc đó làm gì nữa.

Kim Ngang Tiều lúc này đã mê say Thôi Ngọc Hoàn đến cực điểm. Ngồi bên cô gái, chàng thấy rối loạn tâm thần, chàng còn biết suy nghĩ nữa? Thôi Ngọc Hoàn nói sao chàng nghe vậy và cho là đúng, không cãi lại nữa lời.

Thôi Ngọc Hoàn bảo Hồ Ma Phạm Hồng chạy đi rồi, không cần truy cứu nữa, Kim Ngang Tiều liền tin ngay và cũng không hỏi han gì thêm, mặc dầu trước đó chàng có biết bao vấn đề muốn hỏi về Phạm Hồng.

Kim Ngang Tiều và Thôi Ngọc Hoàn ngồi im một lúc lâu, hai người không ai nói với ai câu nào, hình như mỗi người còn mãi theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Lát sau, Thôi Ngọc Hoàn chợt lên tiếng:

- Kim lang, chàng có biết thiếp vào trong động này làm gì không?

Kim Ngang Tiều khẽ lắc đầu:

- Tôi không biết.

Thôi Ngọc Hoàn nói:

- Thiếp được biết rằng trong động này có hình chín bàn tay bằng đá rất lớn, giống như bàn tay đá ở cửa động. Tuy nhiên, những bàn tay trong động đều có tư thế và hình dạng ngón tay khác nhau, không tay nào giống tay nào.

Kim Ngang Tiều hỏi:

- Nhưng bàn tay đó có nghĩa là gì? Phải chăng biểu lộ điều gì?

Thôi Ngọc Hoàn đáp:

- Có lẽ đó là một môn võ công cực kỳ cao siêu.

Kim Ngang Tiều giật mình chợt nhớ rằng trước đây chàng đã cùng Thôi Ngọc Linh nhìn thấy ở trên đỉnh núi cạnh Thiên Trúc Cốc, có một số những bàn tay bằng đá khổng lồ, tựa như những bàn tay mà Thôi Ngọc Hoàn vừa nói tới.

Nghe Thôi Ngọc Hoàn nói những bàn tay đó có thể là một môn võ công quái dị, Kim Ngang Tiều vội hỏi:

- Đó là một môn võ công gì vậy?

Thôi Ngọc Hoàn đáp:

- Thiếp không biết. Cần phải xem hình dạng những bàn tay đá trong động, mới có thể biết được.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Nếu vậy tại sao nàng không vào động xem cho rõ?

Thôi Ngọc Hoàn thở dài đáp:

- Kim lang, chàng nên nhớ động núi này có một tên gọi là "Vĩnh Dạ Động", nghĩa là trong động này vĩnh viễn đen tối như mực, không có chút ánh sáng nào.

Động lại còn một sự lạ lùng là nếu có chút ánh sáng lửa nào phát ra ở trong lập tức một luồng ánh sáng cực kỳ chói lọi sẽ lóe lên làm mù mắt người ta. Cho đến nay, không ai biết vì lẽ gì lại sinh ra ánh sáng chói lọi như vậy để đến nỗi người ta phải mù mắt. Bất cứ ai vào đó bật lửa lên cũng bị mù mắt, làm sao có thể nhìn thấy gì nữa?

Kim Ngang Tiều nghe nói như vậy, bất giác kinh hoảng, vội hỏi:

- Ngọc Hoàn, vừa rồi nàng cũng ở trong động. Mắt nàng có... có...

Đôi mắt tuyệt đẹp của Thôi Ngọc Hoàn, có mãnh lực thu hồn nhiếp phách người ta, lúc này đảo chuyển, liếc ngang liếc dọc, nàng đáp:

- Thiếp cũng ở trong động, nhưng lúc đó thiếp đã nhắm mắt lại nên không việc gì.

Kim Ngang Tiều thở dài một cái thật mạnh, như trút được một gánh nặng.

Câu hỏi của Kim Ngang Tiều thật chí tình, câu hỏi đó chứng tỏ chàng không quan tâm đến bản thân mình mà chỉ lo cho Thôi Ngọc Hoàn.

Thôi Ngọc Hoàn lại nói:

- Kim lang, người ta ai cũng thích nơi sáng sủa và ghê sợ những nơi tối tăm mù mịt. Vẫn biết ở trong động không được bật lửa soi sáng nhưng bất cứ ai vào trong đó mò mẫm trong bóng tối cũng tự nhiên cảm thấy một nỗi lo sợ kinh hoảng vô căn cứ, rồi rút cục cũng muốn bật lửa ra để nhìn.

Vì thế, việc động này có tàng chứa một môn tuyệt đỉnh võ công cao siêu không thể tưởng tượng là việc mà nhiều người trong võ lâm đều hay biết. Tuy nhiên cho đến nay không có người nào dám vào động, vì họ biết rằng nếu bật lửa lên lập tức mù mắt, còn nếu không bật lửa, động tối om làm sao nhìn thấy vật gì?

Kim Ngang Tiều vừa nghe Thôi Ngọc Hoàn nói xong, chàng liền đứng phắt ngay lên.

Sau khi bị mù hai mắt, Kim Ngang Tiều trong lòng đau đớn quá độ, vừa rồi chàng lại uất ức thổ ra máu, nên trong người đã bị nội thương khá nặng. Vậy mà chỉ nghe mấy lời ngon ngọt dịu bùi của Thôi Ngọc Hoàn, chàng đã nhảy phắt ngay lên, quên cả mình đang bị trọng thương.

oOo

KIM NGANG TIÊU TRÚNG ĐỘC KẾ

Kim Ngang Tiêu vừa nhẩy vọt đứng lên, ngực chàng bỗng thấy đau nhói, đầu óc choáng váng như trời đất quay cuồng, khiến chàng lảo đảo, muốn té nhào.

Thôi Ngọc Hoàn vội nắm lấy người chàng giữ lại, trên môi nàng nở một nụ cười khoái trá.

Tuy vậy nàng làm vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Chàng làm gì thế?

Kim Ngang Tiêu gượng cười đau khổ nói:

- Ngọc Hoàn, người ta không dám vào động là vì trong động tối như đêm lại không được bật lửa lên soi sáng. Còn tôi... đâu có sợ gì mà không vào đó được. Tôi đã bị mù... Tôi là một kẻ mù, mắt tối như đêm rồi mà.

Thôi Ngọc Hoàn mỉm một nụ cười kín đáo. Sở dĩ nàng đem chuyện vừa rồi ra nói với Kim Ngang Tiêu, chính là mong Kim Ngang Tiêu nói ra câu chuyện vừa nói.

Tuy nhiên, sau khi Kim Ngang Tiêu nói như vậy, nàng vẫn im lặng không nói gì hết.

Kim Ngang Tiêu chờ mãi không thấy nàng nói ra sao, vội hỏi:

- Ngọc Hoàn, tôi nói như vậy không phải hay sao?

Thôi Ngọc Hoàn liền đáp:

- Chàng nên nhớ, một khi chàng vào trong động rồi thì phải cố tìm thấy chỗ những bàn tay đá. Tìm được rồi cũng chưa xong, các bàn tay đó tư thế hình dạng mỗi tay một khác, chàng phải biết lần tay tìm xem hình dạng đó như thế nào rồi nhớ cho kỹ, không được quên điểm nào mới được.

Kim Ngang Tiêu vội vàng nói:

- Được, rồi sẽ nhớ kỹ nàng đừng lo.

Thôi Ngọc Hoàn liền cười rất êm dịu, giọng nàng ngọt như đường.

- Kim lang, chàng hãy chờ đến lúc chàng bình phục hẳn hãy đi vào trong động. Thiếp... thiếp không thể theo chàng vào đó được đâu. Thiếp sợ tối lắm.

Một tiếng cười êm ái của Thôi Ngọc Hoàn có uy lực vô biên đối với anh chàng Kim Ngang Tiều, lúc đó đã hoàn toàn bị ma tình ám ảnh. Chẳng cứ nàng sai chàng vào động, ngay dù nàng bảo chàng đâm lưới gươm vào cổ tự sát, chưa biết chừng Kim Ngang Tiều cũng nhắm mắt nghe theo.

Thôi Ngọc Hoàn là người con gái có tài, có sắc quyến rũ không thể tưởng tượng, gia dĩ Kim Ngang Tiều là chàng thanh niên cương trực, là người chí tình chí nghĩa, sẵn sàng hy sinh cho người yêu.

Bởi vậy lúc này Kim Ngang Tiều hoàn toàn bị nàng chi phối. Những lời căn dặn của Thôi Ngọc Hoàn trước đây dĩ nhiên chàng đã quên hết cả rồi.

Kim Ngang Tiều nghe Thôi Ngọc Hoàn nói như vậy, chàng liền gật đầu tỏ vẻ đồng ý và tìm chỗ nghỉ để lấy sức khi tiến vào động.

Nhưng giữa lúc ấy, chàng bỗng cảm thấy mấy huyết đạo ở trước ngực và sau lưng chàng, đột nhiên có bàn tay phất nhẹ qua mấy lượt, đồng thời một luồng kinh lực cực kỳ âm nhu bỗng từ các huyết đạo đó xâm nhập cơ thể chàng, khiến trong người chàng cảm thấy thư thái dễ chịu, không như lúc bị thương vừa rồi.

Kim Ngang Tiều hiểu ngay rằng đó là Thôi Ngọc Hoàn đã dùng bản thân công lực của nàng trị thương cho chàng. Bàn tay của Thôi Ngọc Hoàn liên tiếp phất lên mấy huyết đạo, sau cùng nàng điểm vào huyết Hôn Thùy của chàng.

Đồng thời giọng nói cực kỳ dịu dàng ngon ngọt của nàng trầm trầm vang ở bên tai Kim Ngang Tiều:

- Hãy ngủ đi! Hãy ngủ đi!

Kim Ngang Tiều bỗng cảm thấy buồn ngủ lạ lùng. Chàng cố gượng mà không được, mí mắt chàng như bị một mãnh lực kéo xuống, khiến đôi mắt mù của chàng phải nhắm lại. Chàng ngồi phệt xuống đất tựa lưng vào khối đá.

Chỉ một lát sau, chàng đã đắm mình vào cõi mộng, ngủ mê mết không còn biết trời đất gì nữa.

Sau khi Kim Ngang Tiều ngủ say rồi. Thôi Ngọc Hoàn đứng phắt người lên.

Vừa đúng lúc đó, từ phía xa đột nhiên vẳng lại những tiếng hổ gầm, chen lẫn với những tiếng rú, tiếng thét ghê rợn. Đó là tiếng rú của Hổ Ma Phạm Hồng.

Thôi Ngọc Hoàn vội quay đầu lại nhìn Kim Ngang Tiều đang tựa lưng vào khối đá ngủ mê mết.

Mặt nàng chợt biến sắc, nàng tung mình phi thân nhảy vọt đi nhanh như cắt, thẳng hướng về phía có những tiếng gầm rú đó.

oOo

HAI CHỊ EM HỌ THÔI GẶP NHAU

Thôi Ngọc Hoàn chạy vòng qua một quả núi lớn, sang tới đầu núi bên kia thì trông thấy ngay một con hổ đen cực lớn, đang nằm gục ở bên một tảng đá. Đầu con hổ vỡ nát, máu chảy chan hòa, rõ ràng là con hổ đã chết rồi.

Đồng thời, tiếng gầm thét cuồng loạn của Hổ Ma Phạm Hồng liền tiếp phát ra ở gần đó.

Thôi Ngọc Hoàn chạy luôn về phía đó. Qua mô đá lớn, nàng tới miền núi thoải thoải dốc và ở chân núi nàng thấy Hổ Ma Phạm Hồng đang giao chiến kịch liệt với một cô gái.

Cô gái đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Thôi Ngọc Linh, em gái nàng.

Trận đấu đến hồi ác liệt nhất. Mỗi chiêu, mỗi số của Hổ Ma Phạm Hồng xử xuất, đều cực kỳ dữ dội và ác hại, song do thân pháp của Thôi Ngọc Linh quái dị vô cùng, lả lướt nhẹ nhàng như bướm lượn, có lúc mau lẹ biến hóa như hành văn lưu thủy.

Chỉ nhìn qua một lát, Thôi Ngọc Hoàn cũng biết ngay rằng Hổ Ma Phạm Hồng võ tuy giỏi, nhưng vẫn không thể áp đảo nổi Thôi Ngọc Linh. Chẳng những thế, hắn còn bị hạ phong và lùi bước luôn. Phạm Hồng tức giận luôn luôn gầm rú như điên cuồng, nhưng không làm gì hơn địch.

Thôi Ngọc Hoàn đứng nhìn một lát, rồi bỗng nhiên nàng tung mình nhảy vọt xuống.

Chỗ nàng đứng cách chỗ hai người giao đấu chẳng phải là gần. Vậy mà chỉ thoáng một cái, thân hình nàng đã như một luồng khói, lao thẳng vào giữa hai người giao đấu, nhẹ nhàng như bông và cũng lạnh lẽo tuyệt luân.

Tay trái của Thôi Ngọc Hoàn khẽ giơ lên, lập tức một luồng sức mạnh vô thanh đó vô tức đẩy Hổ Ma Phạm Hồng bắn ngược trở lại ba bốn bước về phía sau.

Còn tay mặt của nàng tung lên nhắm thẳng đầu Thôi Ngọc Linh đánh xuống.

Giữa lúc bất ngờ, Thôi Ngọc Linh bỗng thấy một luồng kinh lực mạnh như di sơn đảo hải ập xuống đầu mình, nàng kinh hoảng vô cùng vì thân pháp của Thôi Ngọc Hoàn quá thần tốc, Thôi Ngọc Linh chưa kịp nhận thấy có người nhảy đến can thiệp.

Đến lúc Thôi Ngọc Linh ngẩng đầu lên nhìn, nàng trông rõ người nhảy tới chính là Thôi Ngọc Hoàn, nàng lại càng kinh hoảng hơn nữa, hồn vía tựa hồ bay lên mây.

Thôi Ngọc Linh chỉ còn biết đứng ngay đơ người ra và kêu lên một tiếng.

- Thư thư!

Nhưng lúc ấy chưởng thế của Thôi Ngọc Hoàn vẫn đánh xuống đầu Thôi Ngọc Linh nhanh như điện xẹt.

Ngọn chưởng sắp đánh xuống đỉnh đầu Thôi Ngọc Linh, thì Thôi Ngọc Hoàn đã biến chiều ngay. Ngọn chưởng bỗng chệch sang một bên, bàn tay xòe ra năm ngón như năm lưỡi câu bấu chặt lấy bả vai Thôi Ngọc Linh.

Cái vẻ của Thôi Ngọc Hoàn dũng mãnh dường nào. Chỉ thấy mặt đẹp như hoa của Thôi Ngọc Linh tái nhợt môi nàng tím lại, như thể cố gắng quơng chịu đựng sự đau đớn ở bả vai.

Thôi Ngọc Hoàn buông một tiếng cười lạnh lùng như băng nói:

- Ngọc Linh! Ngươi to gan thật!

Thôi Ngọc Linh run giọng đáp:

- Thư thư, em... có biết chuyện gì đâu.

Thôi ngọc hoàn cười khanh khách:

- Thôi đi, cô em gái tốt của tôi, cô khéo giả bộ lắm.

Sắc mặt Thôi Ngọc Linh tái nhợt, nàng ấp úng:

- Chàng... chàng ấy...

Thôi Ngọc Hoàn cười nhạt, ngắt lời:

- Phải... chàng! Đúng đó... ta đang muốn nói đến hã, tên tiểu tử Kim Ngang Tiều đó. Ngươi muốn sống mau đem hết sự thật nói cho ta nghe, chớ giấu diếm chút nào.

Thôi Ngọc Linh mặt nhợt nhạt như xác chết, chân tay bấn loạn, lòng nàng đau như cắt, và không tự chủ được, đôi hàng lệ tuôn trào rơi lả tả trên đôi má.

Thôi Ngọc Hoàn cười lên mấy tiếng "hắc hắc" rất rùng rợn, rồi cất giọng lạnh như băng nói:

- Ngọc Linh, con trai trong thiên hạ, có một tên nào không bị ta coi khinh và nhạo báng không? Người hẳn biết ta đâu có thêm chú ý đến một đứa đàn ông nào. Thế mà người lại định chống đối chị, tưởng tranh đoạt tình yêu với chị, quả người là đứa không biết tự lượng sức mình chút nào cả.

Thôi Ngọc Linh khóc nói:

- Thưa thưa, em biết xưa nay chị chưa bao giờ thực lòng yêu một người nào cả. Nhưng... xin chị tha... tha cho chàng!

Thôi Ngọc Hoàn cười lớn:

- Không được!

Thôi Ngọc Linh liền quỳ xuống, hướng về phía Ngọc Hoàn lạy, trong khi tay Ngọc Hoàn vẫn nắm chặt lấy vai nàng.

- Thưa thưa, chị sai em ngấm theo dõi chàng, em tuân lệnh, suốt dọc đường em đã vì chàng đánh đuổi biết bao cường địch hộ chàng, không... không ngờ em đã ngấm ngấm yêu chàng mất rồi... Thưa thưa, trên đời này còn biết bao nam tử yêu chị, kính mến chị. Em xin chị nhường... nhường chàng lại cho em.

Thôi Ngọc Hoàn bật cười lớn, tiếng cười có vẻ hết sức đắc ý, nàng nói:

- Thôi đi cô, người ta không yêu cô, tôi biết làm thế nào được? Bây giờ cô đừng cầu xin gì nữa hết. Cô chỉ là đứa em có tội. Cô hãy về nhà đi, chờ tôi về tôi sẽ cho cô một trận!

Thôi Ngọc Linh từ từ đứng lên, đột nhiên nàng dùng hết sức bình sinh, tung người nhảy thoát ra khỏi nắm ngón tay như móc sắc của Ngọc Hoàn đang bám vào vai nàng.

Lúc này mặt Ngọc Linh còn ửng đỏ, song do vẻ mặt nàng biểu lộ nét vô cùng cương quyết.

Ngọc Linh nhảy thoát ra khỏi tay chị, rồi quát lên một tiếng như chém đinh chặt sắt.

- Tôi không về!

Thôi Ngọc Hoàn châu mày, mắc quắc lên dữ tợn và cũng lớn tiếng thét:

- Đi về nhà!

Thôi Ngọc Linh lùi lại một bước nghiêng răng cương quyết đáp:

- Không!

Thôi Ngọc Hoàn buông một chuỗi cười dài:

- Khá lắm cô em của ta. Nhà người tự cho là khôn lớn rồi, không cần nghe lời chị, phải vậy không?

Thôi Ngọc Linh mặt xám ngắt, trông thập phần đau khổ thê thảm, nói:

- Thưa, từ trước đến nay, bất cứ việc gì em cũng tuân lời chị. Nhưng việc này, em không thể nghe chị được. Bây giờ chàng... chàng ở đâu? Em muốn gặp chàng một lần nữa!

Thôi Ngọc Hoàn lại cười khanh khách tỏ vẻ đắc chí, nói:

- Hắn đi vào động Vĩnh Dạ, không chịu nghe lời ta, tự nhiên bật lửa lên, thành thử bây giờ hắn mù cả hai mắt rồi. Từ nay hắn hoàn toàn quy lụy ta, tuân theo lời ta sai bảo, dù ta bảo chết hắn cũng không từ. Hắn chỉ biết có ta, chẳng còn nghĩ ai khác.

Ngọc Linh nghe nói như vậy, khác nào sét đánh ngang đầu. Thân hình nàng run bắn lên, nàng ngẹn ngào hỏi:

- Chị... chị nói sao?

(Thiếu từ trang 376 đến trang 404)

- o O o -